

Čtvrtá bolest: Maria se cestou na Kalvárii setkává s Ježíšem.

(Tradice - není doloženo v Písmu)

Je to také čtvrté zastavení křížové cesty.

Je zcela rozumné předpokládat, že pokud byla Maria pod křížem, byla také někde na trase, po které náš krvácející a zbitý Spasitel byl bičován a krutě popoháněn. Je zcela rozumné předpokládat, že by zvedla hlas, a tak by si jí Pán v davu všiml.

V roce 2005 napsal kardinál Ratzinger texty pro křížovou cestu na Velký pátek v Koloseu. Pamatujeme si pohled na Jana Pavla II., umírajícího, zatímco jsme seděli doma a sledovali to v televizi?

Ratzinger zahajuje svou meditaci o čtvrté bolesti Marie, čtvrtém zastavení Via Crucis, citací toho, co jsme měli před očima v prvním díle - Simeonova proroctví o tom, že rhomphaia probodne Mariino srdce.

Ratzinger se svou obvyklou schopností objevovat nové aspekty klenotů naší víry zdůrazňuje, že v určitém okamžiku Maria jednoduše odstoupila stranou, mimo obraz, když její Syn přijal novou „rodinu“. Tento proces byl předznamenán minulým smutkem, když se mladý Ježíš zdržel v Jeruzalémě a poté před Josefem a shromážděnými mluvil o svém druhém Otci. Maria také musela zůstat stát venku před domem, který Kristus navštívil, když se ho pokoušela vidět. Pravděpodobně slyšela, jak Kristus říká: „Kdo je moje matka? Tito zde jsou moje matka.“ (Matouš 12: 46–50) To je také něco, co „uchovávala ve svém srdci“, aby o tom přemýšlela v dlouhých temných nocích. A byl to její Syn, kdo to vyslovil. Je vyprazdňována podobným způsobem jako on ve chvíli, kdy od ní přijal lidství a později byl ukřižován.

Fulton Sheen napsal, že s každým smutkem to byl Kristus, kdo vrazil „meč“ do Marie, s každým smutkem hlouběji, s každým smutkem jiný druh bolesti. "Vždy je zasažena nějaká nová oblast duše, která byla předtím vzhledem k zármutku panenská." V každé bolesti je to Syn, který je katem, a pokaždé dělá své ostří ještě ostřejším. "

Ostřejším. Pronikavějším. Svatý Alfons Liguori ve svých Zastaveních napsal, že když se na sebe podívali,

"Z jejich pohledů se stalo množství šípů, jež zraňovaly ta srdce, která se tak něžně milovala."

Faktem však je, že i když po Káně mlčí, stále tam je, někde na cestě, kterou Pán přijal ve své pozemské službě, zatímco uzdravoval chromé a učil v synagógách a vyháněl demony. Chtěla mu být nablízku. Chtěla mu být nablízku i nyní, v jeho agónii.

Která matka by nechtěla nést bolest svého dítěte, kdyby mohla? Sheen říká: „*Pokud je nesení vlastního Kříže podmínkou toho, být Kristovým následovníkem, pak podmínkou toho, být Spasitelovou Matkou, je nesení Spasitelova kříže.*“ Touží tedy po Jeho Kříži jako po svém vlastním Kříži a zprostředkovává Jeho bolest, tak jako bude zprostředkovávat jeho milosti.

Pokud je to tak, pokud být křesťanem znamená „vzít svůj kříž a následovat ho“, pak je to také podmínkou pro církev jako celek. Je to svatá matka, církev, Kristova nevěsta a tělo. Pokud měl Kristus své umučení, naše církev musí také mít své umučení a my, kdo s ní cítíme a jsme jí věrní také. Jsem nositel kříže. Jsi nositel kříže. A Církev bude probodena hořkými meči smutku a nejtrpčí meče budou ty, kterými vládnou ti, jimž bylo dáno více, kteří by měli milovat o to více.

Maria chtěla být v této hodině poblíž Ježíše, vše snášet s ním více než v kterémkoli jiném okamžiku jejich společného života. Konec celé mise byl blízko.

Byla by Maria zastrašena davy a strážemi? Na začátku její služby s Ježíšem a Ježíšovi jí anděl řekl: „Neboj se!“ (Lukáš 1:30). Maria slyšela - poslouchala - jinak než my. Všimněme si, že když se andělé ukáží ostatním, obvykle říkají: „Nebojte se.“ Když se objeví andělé, lidé mají tendenci být vyděšení. První věc, kterou Gabriel řekl Marii, bylo „Zdrávas!“ Teprve později, když popsal její vlastní službu Pánu a s ním, řekl anděl: „Neboj se!“

Je to určitě okamžik naplněný strachem. Nebojí se - je nesmírně zhrozená a dychtivá. Už jsou skoro tam.

Maria je ta jediná z přítomných na této původní křížové cestě, která má úplnější obraz a ví o tom, co se děje víc než všichni ostatní. Stále je závislá na své víře, ale její víra byla tak informovaná, a proto byla její naděje a láska silnější. Může být zároveň naplněna děsem i nedočkavostí.

A přesto - zároveň - zůstává v podstatě matkou, která sleduje hořkou agónii svého syna.

Uvažuje ve svém probodeném, neposkrvněném, mateřském srdci o novém způsobu, jak sdílet spásonosnou bolest.

Našla ho v chrámu, jak mluví o nebeském Otci. Žádné překvapení. Ale pak stála venku, když nazýval ostatní svou „matkou“. Stále ta samá scéna, ale pro ni typická. A najednou - o tomto setkání Písmo mlčí. Nyní, pohmožděná, posmívaná, prokletá, poskrvněná, drží své něžné dítě, celé krvavě zbičované.

Maria se na tuto „hodinu“ připravovala a cvičila 33 let.

Je zcela v Božích rukou novým způsobem a zakouší, jak řekl Sheen, nový druh smutku. Nyní ví co to znamená být skutečně bezmocnou.

Pokračování